

Cioran az emberi elme határait feszegeti éles megfigyeléseivel, minduntalan látszathüvelyeket szaggat. A lázadás nem végállomás, nem továbblépés, csak szükségszerű első mozzanatot az elkerülhetetlen szakadék felé, melyben a lázadás önmaga ellen fordul.¹² Cioran kifogástalan bűvésztrükkökkel játssza ki egymás ellen a belső és külső üresség aduászait. Mondatait belülről a tudat önnön mikroszkopikus szubsztrátumaira és fiziológiájára vonatkozó áthidalhatatlan tehetetlensége feszíti. Kívülről az egzisztenciális értelmetlenség kozmikus borúja nehezedik rájuk. Míg a reménytelenség e két pólusa közt verejtékezik a lélek, szórakozottságában megengedi magának a büntudat nélküli élet groteszk tévedéseit, fenséges vulgaritását.

---

¹² Roger Kimball: *The Anguish of EM Cioran*. In *Uó: Experiments Against Reality*. The Fate of Culture in the Postmodern Age, Ivan R. Dee, Chicago, 258–273. Vagy online: <https://newcriterion.com/issues/1988/3/the-anguish-of-em-cioran>